

Vuestro orden está levantado sobre la arena

Nosymmetries. Un projecte d'Idensitat

10.03 - 12.04.2026

Concèntric

Nosymmetries és un projecte d'Idensitat que, mitjançant la investigació i l'activació de processos artístics, s'ha centrat en l'exploració crítica del concepte de democràcia.

L'exposició *Vuestro orden está levantado sobre la arena*, forma part del procés desenvolupat pel grup de treball integrat per Anna Peixet i Calbet, Federica Pagano, Laura Arensburg, Maria Kastillejof, Ramon Parramon, Santiago Echeverri i Santiago Fernández Honrubia, que presenten els seus treballs artístics, i de la qual Angelica Tognetti, Irati Irulegi i Vanesa Peña Alarcón, assumeixen la curadoria.

En el procés previ a l'exposició han participat com a convidades Marwa Arsanios, Núria Güell, Adrian Schindler i Ana Teixeira Pinto.

Les diferents aproximacions al concepte de democràcia conviden a qüestionar-ne la vigència, el desgast o la necessitat de participar en la seva transformació radical, activant col·lectivament un exercici d'imaginació crítica.

A-S-C-M. anna peixet i calbet

aquesta investigació entén sa democràcia com una ecologia material de relacions i in(f/t)ra-estructures que sostenen sa vida en comú: a nes ecosistemes humits aquestes relacions es manifesten com a assemblatges vius entre Aigua-Sediments-Cossos-Microorganismes. quan aquests territoris són degradats, es dany, a més d'ecològic, és també democràtic: s'erosionen ses condicions de/per viure i cuidar en comú. devers aquests paisatges ferits, sa vida (res/ex)isteix de manera ruderal: fràgil, intra-dependent i situada en es context des capitalocè: aquest arxiu no representa aquests ecosistemes, sinó que registra ses seues (res/ex)-istències. fotografies, cianotípies, pedres i registres en papers funcionen com a empremtes materials d'aquestes relacions alterades, però actives.

sa imatge esdevé índex i contacte,
MAI representació neutral.

aquesta investigació s'articula a partir de micro-gestos: caminar, aturar-se, registrar, torna: pràctiques lentes que friccionen ses lògiques d'extracció i acceleració, de com co-habitar, sense resoldre, ses relacions que fan possible /encara/ sa vida compartida.

Ses Feixes (IBZ), l'Albufera (VLC), Urdaibai (EH), Delta del Llobregat (BCN).

Imatges de l'alteritat desitjosa. Federica Pagano

Aquesta obra reuneix imatges d'arxiu vinculades al CSOA Officina 99 i fotografies preses en el territori de Nàpols Est, on es troba el centre social. Al llarg d'aquest mig segle d'història dels moviments autònoms italians reapareix, en diferents formes, un imaginari monstuós.

El monstre denuncia la violència del “antimeridionalisme ambiental”, encarnant una figura l'existència de la qual és rebutjada i marginada. Però el monstre encarna també l'elecció deliberada d'ocupar el marge. Aquest “lloc de privació, ferida i desig insatisfet” és reivindicat com a “espai de creativitat i poder, en el qual ens retrobem amb nosaltres mateixos i actuem amb solidaritat”, com “mil microcosmos desitjosos”.

De llàgrimes i voltes. Laura Arensburg

Fer obra sobre el genocidi, perquè, com diu Shada Safadi, totes som víctimes. Els exterminis ens aconsegueixen, fins i tot creient-nos a resguard de l'altre costat de la mar.

Aquesta peça sorgeix en conèixer a artistes palestines que van venir a Barcelona amb la Red Teja. En paral·lel a aquestes trobades, Laura va començar a dibuixar espirals diàriament. Per a adonar-se mesos després que el primer espiral coincidí amb el dia que va conèixer a la primera artista gaziana.

El vincle més profund va ser amb Shada durant la seva residència en La Escocesa. Des de la curiositat mútua, van trobar afinitats i també diferències que les van acostar. Així, aquesta peça és una pregunta per a acostar-se a una realitat aberrant, una cerca de formes possibles contra l'opressió exterminadora, un intent per no deixar-se parilitzar i continuar fent obra (i llàgrima) sobre el genocidi.

Instruccions per desmuntar una democràcia.

Maria Kastillejof

Segons l'índex de democràcia de The Economist, només hi ha 25 democràcies plenes al món. D'aquestes, onze són monarquies, tres són de la Commonwealth, i d'altres no s'han disculpat formalment per crims de guerra recents, com la Massacre de Nankín o el reclutament d'esclaves sexuals coreanes durant la IIGM per part del Japó, la fam de Bengala de 1943 perpetuada per l'Imperi Britànic, la negativa de Bèlgica d'oferir una reparació oficial al Congo, o l'obstaculització per part del poder judicial espanyol per investigar les fosses comunes de la guerra civil. Presentada com a paperetes electorals en els idiomes d'aquestes democràcies, la peça pren de referència el llibre “How to Lose a Country: The 7 Steps from Democracy to Fascism” d'Ece Temelkuran, que alerta contra el populisme reaccionari basat en el procés de des-democratització de Turquia per part de l'AKP de R.T. Erdoğan.

Todo rabo y poca oreja. Maria Kastillejof

Provinent de l'argot taurí, l'expressió “cortar rabo y orejas” serveix per denominar una acció executada de manera excel·lent i triomfal, en referència a l'acte de tallar les orelles i la cua al toro com a trofeu al final d'una cursa de braus. Quinze tipus mòbils d'impresma componen la figura escapçada i descomposta del toro d'Osborne, icona nacional des de la seva creació per una marca comercial de brandi el 1957 i símbol de la representació estereotipada i reduccionista d'Espanya.

Més que paraules. Ramon Parramon

No es tracta només de paraules, sinó dels marcs discursius que, en conjunt, erosionen el sentit mateix de la democràcia. S'intensifica una tensió cada cop més polaritzada entre la preservació de la diversitat i la imposició de models hegemònics. Aquesta tensió deriva en una degradació de les diversitats transculturals i un desgast progressiu tant dels drets com dels valors democràtics, configurant noves formes de dominació simbòlica i política. L'aliança creixent entre poder econòmic i poder polític, juntament amb la desnaturalització del concepte democràcia, s'entrellaça amb dinàmiques de neocolonialisme geoestratègic, injustícia social, i processos de periferització. En un context d'alta complexitat, i davant de polítiques de mirada reduccionista i ultranacionalista, cal repensar la legitimitat dels valors democràtics i dels drets des d'una perspectiva intercultural, així com revisar els marcs teòrics que sustenten les polítiques globals.

Amb la participació de Laura Arensburg, David Armengol, Francesc Barnes, Maria Kastillejof, Fabiola Díaz, Santiago Echeverri, Santiago Fernández Honrubia, Irati Irulegi, Azucena López, Federica Pagano, Anna Peixet, Vanesa Peña Alarcón, Núria Santamaria, Angelica Tognetti.

Puentes de transformación a cuatro voces.

Santiago Echeverri

Impulsada per la recerca d'una vida digna, la migració es desplega com un moviment social marcat pel qual és heterogeni i canviant. Migrar suposa un acte d'esperança i de valor; travessar fronteres pot desencadenar sentiments de pèrdua o impotència, però també obre noves potencialitats. Renunciar a la certesa del territori, a les relacions personals o a l'idioma natal dona pas a alguna cosa nova.

Aquest projecte cerca tematitzar les transformacions a partir de converses i entrevistes. Es proposa entaular un espai on les agències es puguin articular des de l'escolta. Doncs aquí, davant de forces que busquen fixar vides en imaginaris binaris amb antecedents històrics, inscrivint-les en una lògica de l'alteritat i la diferència, és on sorgeixen vincles reparadors, la capacitat d'enfrontar desafiaments socials i personals i, alhora, formes inèdites de convivència.

Mà-catapulta, pedra-pedra.

Santiago Fernández Honrubia

Què passa abans que tot cremi? Què passa en el moment just, abans de llançar la primera pedra? Es llança una sola pedra o és el conjunt de moltes el que fa augmentar el conflicte? Un cos s'inclina per agafar impuls, una mà sosté una pedra, mà-catapulta, pedra-pedra. Pedra de llamborda, nascuda del colp del martell i del terra, és projectada cap a l'altre costat [forces de l'ordre, establiment privat, monument públic, edifici institucional].

“Ma-catapulta, pedra-pedra.” proposa pensar el conflicte com un exercici polític [gimnàstica revolucionària], que forma part d'un procés capaç de transformar la democràcia. Enfront de l'esgotada, passiva i infèril democràcia occidental/burguesa/capitalista contemporània que degrada aquest concepte, tractem de buscar imaginaris que presenten altres possibilitats de democràcia.

Vuestro orden está levantado sobre la arena.

Angélica Tognetti, Irati Irulegi (Idensitat) i

Vanesa Peña Alarcón

És un dispositiu textual i visual manipulable, que és tocant i ens pertoca. Part d'una reflexió curatorial entorn de la responsabilitat democràtica, la fragilitat dels sistemes polítics contemporanis i el denominat auge del (nou) feixisme. Realitzat a sis mans per Angélica Tognetti, Irati Irulegi i Vanesa Peña Alarcón, amb dibuixos de María Kastillejof i disseny gràfic de Federica Pagano.

Partint del concepte de muntatge - i a manera d'interrupcions conceptuals, re-plecs textuais, preguntes que irrompen o rememoracions revelades de les mateixes sessions de treball desenvolupades amb el grup Nosymmetries d'Idensitat - el text s'estableix com una veu coral que reflexiona sobre el concepte de la democràcia amb la finalitat d'estratificar, com la sorra, les diferents capes, sediments i restes de les seves lluites per a establir un nou terreny d'imaginació política.